

Излѣзохме. Слѣнцето бѣше припекло хубаво. Ние взехме количката, която бѣхме започнали предния день и седнахме подъ цѣвналата вишна, по която брѣмчеха вече подранилитѣ пчелички. Оставаше още малко, за да я свършимъ. Батѣо се зае съ това, а азъ започнахъ да си представямъ количката, нашарена съ боята, която ще остане отъ великденскитѣ яйца. Моето малко сърдце радостно туптѣше, защото ясно виждахъ въ въображението си шарената количка и предусѣщахъ радостта, съ която ще я посрещне моята малка сестра.

Изведнажъ нѣщо силно зацвѣрча на вишната, и дребни цвѣтни листенца ни посипаха. Погледнахъ нагоре. Два свадливи врабеца се бѣха сборичкали. Започнахъ да следя борбата имъ. Но скоро тѣ изхвъркнаха отъ вишната и тупнаха на купището. Пѣтелътъ изкърка предупредително, но като видѣ врабцитѣ, изви глава и съ едно око заследи боричкането. А врабцитѣ ожесточено се борѣха и отчаяно цвѣрчаха. Отъ време на време отхвъркваше по нѣкоя перушина надъ тѣхъ.

Въ тази минута отъ покрива на стобора скочи нашиятъ черъ котаракъ и предпазливо запристѣпя къмъ купището. Но когато наближи, пѣтелътъ, на когото види се омръзнаха врабцитѣ, се спушна и ги разгони. Тѣ изпърполиха надъ котарака и отлетѣха въ бай Станьовата градина. Котаракътъ ги проследи съ жаденъ погледъ, но срещна слѣнчевитѣ лъчи и наведе глава.

— Язъкъ! — извикахъ азъ, когато врабцитѣ хвъркнаха.

— За какво? — попита братъ ми.

— Нашиятъ котаракъ не можа да се облажи за Великдень.

— Котаракътъ ли кайшъ? Гдѣ е той?

Азъ му го показахъ.

— Я ми го хвани, — каза батѣо. — Точно за него мислѣхъ. Ще го впрегнемъ въ количката.

Това решение на батѣо ми хареса. Азъ изтичахъ и го дъмъкнахъ. Братъ ми бързо закова по една прѣчка отъ страни на количката, хвана котарака за преднитѣ крака и като конь го вкара между прѣчкитѣ. После извади отъ джеба си кѣлбо канапъ и се приготви да го „впрегне“. Но изведнажъ се сѣти, че надъ вратѣ на конетѣ слагатъ и едно криво дърво, та отрѣза отъ вишната клонче, окастри го и го сви надъ врата му. Отначало котаракътъ дружелюбно размахваше опашка. Но когато батѣо започна да го стѣга съ канапа, започна да се дърпа, да мяука, да дращи. Но де можеше да се изскубне отъ насъ!

Скоро нашиятъ „конь“ бѣше впрегнатъ.

— Сега, — каза братъ ми, — трѣбва една юзда.